

Arrest

nr. 264 686 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, diende op 30.06.2017 een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, inde hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, de Heer H. A., van Nederlandse nationaliteit een met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde hem op 04.01.2018, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker diende op 24.04.2018 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, inde hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, de Heer H. A., van Nederlandse nationaliteit een met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Hij diende ten laatste op 27.07.2018 volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste te zijn van de EU'er in het land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt van het gezin.

Het Bestuur weigerde hem op 23.10.2018, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Het Bestuur herbevestigde op 23.01.2020 het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2018.

Verzoeker maakte op 08.02.2020 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf.

Het Bestuur herbevestigde op 09.02.2020 het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2018.

Verzoeker diende op 19.02.2020 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, inde hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, de Heer H. A., van Nederlandse nationaliteit een met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Hij diende ten laatste op 18.05.2020 volgende documenten over te leggen: bewijs van verwantschap met de EU-burger (huwelijksakte en/of geboorteakte indien nodig vertaald met legalisatie en apostille); bewijs ten laste te zijn van de EU'er in het land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt van het gezin (officiële documenten afgeleverd door de overheid van het land van herkomst van betrokkene).

De gemeente Niel weigerde hem op 25.05.2021, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (zie bijlage).

Verzoeker werd op 19.03.2020 betrapt op zwartwerk waarvoor een PV met nr. AN.069.I1.000742/2020 werd opgesteld.

Hij diende op 14.09.2020 een vierde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, inde hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, de Heer H. A., van Nederlandse nationaliteit een met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Hij diende ten laatste op 18.05.2020 volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste te zijn van de EU'er in het land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt van het gezin.

Het Bestuur weigerde hem op 01.03.2020, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Hij diende op 02.04.2021 een vijfde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, inde hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, de Heer H. A., van Nederlandse nationaliteit een met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Hij diende ten laatste op 18.05.2020 volgende documenten over te leggen: een geldig paspoort en bewijs ten laste te zijn van de EU'er in het land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt van het gezin.

Het Bestuur weigerde hem op 01.03.2020, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

Er werd hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexis, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Verzoeker stelde hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 265.023.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing, de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is. De verwerende partij vergist zich van het jaartal van het indienen van de vijfde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, en van het jaartal van de bestreden beslissing, beide ingediend en genomen in 2021.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten.

De motieven van de bestreden beslissing (bijlage 20) luiden:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02 04 2021 werd ingediend door

(…)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.04.2021 voorde vierde keer gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde H.A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...)

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de met in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2*, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene de referentiepersoon wil begeleiden of vervoegen. Immers, uit het administratief van betrokkene blijkt dat hij sedert eind mei 2018 niet langer op het adres van de referentiepersoon woonachtig is

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende documenten voorgelegd:

- Attestation administrative N°38/2019EC/SAB dd. 24.01.2019, waaruit blijkt dat betrokkene met gehuwd is voor zijn vertrek naar het buitenland
- Certificat de non inscription n°3618 dd 06.08.2020, waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit in Marokko
- Attestation administrative N°118SABdd. 09.05 2017, N°146/SAB dd. 11.08 2020 en N°149/2020 dd. 18 08.2020, waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendom(men) bezit au douar Khababa, Caidat de Tizi Ousli, Cercle Aknoul, Province de Taza
- Attestation de non-imposition a la TH-TSC N°2192/2020 dd. 13.08 2020
- Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 09.11.2020 en 21 09 2020

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd 24.04 2018 en/of 14.09 2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 23 10 2018 en/of 01 03.2021 Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissingen. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor: Belgische beroepskaart. Dit document heeft betrekking op de situatie in België en zegt helemaal niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 27 03.2014 in België verblijft Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2018 tot op 23.10.2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstrekt Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 19.03.2020 werd betrokkene door de dienst Toezicht Sociale Wetten op heterdaad betrapt op zwartwerk (pv AN 069.11.000742/2020) Tijdens de controle trachtte betrokkene meermaals te vluchten. Doordat betrokkene op dat ogenblik niet legaal in België mocht werken, maakte hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betoegelbare, illegale tewerkstelling Hierdoor ontweek hij (para-)fiscaliteit en ontstond er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen. Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.01.2018 en van 23.10.2018 die hem op 31.01.2018 en op 24.10.2018 werden betekend, noch aan de herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten die hem op 23.01.2018 (door de politie van stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de meervoudige aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 30.06.2017, 24.04.2018 en op 14.09.2020, werden geweigerd op 04.01.2018, 23.10.2018 en op 01.03.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 02.04.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus t. Niet waar hij zijn aanvraag heeft ingediend? Egen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel
- Schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker roept ten gronde de schendingen van een aantal Algemene Rechtsbeginselen in, alsook artikel 8 EVRM.”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1 Wat betreft de weigeringsbeslissing:

5.-

Verzoeker wenst een beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing aangezien uit het geheel van de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat hij reeds absoluut in staat van behoeftigheid bevond in het verleden. Dat de ten laste zijn met de referentiepersoon zich reeds heeft gemanifesteerd in het land van herkomst.

6.-

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat bij controle van deze voorwaarden duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot het ten laste zijn van zijn oom wordt door de verwerende partij ten onrechte als niet afdoende bestempeld.

De bestreden beslissing verwijst evenwel naar de voorgelegde stukken door een opsomming te maken van de stukken maar wordt op een gebrekkige of onvoldoende manier gemotiveerd. Allicht dat de verwerende partij een gebrekkig en onzorgvuldig onderzoek naar de voorgelegde documenten heeft verricht.

Het komt verzoeker voor dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken miskent werden door de verwerende partij, zodat deze laatste zijn motiveringsplicht geschonden heeft.

De stukken tonen overigens aan dat verzoeker reeds enige tijd materieel en financieel afhankelijk was en nog steeds van zijn oom. Dat deze afhankelijkheid reeds is ontstaan toen partijen nog samenwoonden in het land van herkomst vooraleer zij naar de Europese Unie immigreerde, hetgeen bovendien blijkt uit het administratief attest d.d. 15.05.2018.

2.1.1 Documenten van de Marokkaanse autoriteiten

7.-

Verzoeker wenst op te merken dat verweerder met de bestreden beslissing blijkbaar de dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd in het bijzonder het attest d.d. 15.08.2018 van de Marokkaanse overheid niet heeft onderzocht. Uit dit stuk blijkt dat zij samen gedomicilieerd waren in Marokko en dus het herkomstland:

"... les intéressées domicilient ensemble au douar Khababa, Caïdat de Tizi Ousli, Cercle D'Aka nou l..."

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij m.n.:

"... Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2018 tot op 23.10.2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145.912 dd. 21 05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine

Verweerder heeft hiermee niet enkel de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door geen degelijk en diepgaande onderzoek te voeren.

Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 stavingstukken werden neergelegd die aantonen dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin en ten laste was van zijn oom ook in het herkomstland.

Voormelde bepaling stelt nogmaals dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van het artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Verzoeker vraagt zicht wederom terecht af welke documenten precies verwerende partij redelijkerwijs verwacht om zijn afhankelijkheidsrelatie met zijn oom aan te tonen.

Wederom werd hierdoor de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd en heeft hij geen ernstig en diepgaand persoonlijk onderzoek gevoerd.

2.1.2 De geldstortingten ten behoeve van verzoekende partij

8.-

Ten overvloede verwijst verzoeker naar de geldstortingten van zijn oom in het verleden.

Hoewel deze beperkt van aard zijn en op zich onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, doch kan verwerende partij moeilijk ontkennen dat wanneer alle voorgebrachte stukken in zijn geheel zou onderzoeken en lezen, met een zekere waarschijnlijkheid zal vaststellen dat verzoeker wel degelijk afhankelijk is van de referentiepersoon.

Voor verzoekende partij is het niet duidelijk waarom al deze elementen in zijn geheel in concreto niet voldoende aantonen dat hij financieel ten laste was van zijn oom en hem materieel ondersteund werd.

Uit de wetgeving kan men bovendien niet afleiden wanneer er sprake is van voldoende geldstortingen om te kunnen besluiten of verzoeker al dan niet ten laste is van de referentiepersoon.

De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schendt het motiveringsbeginsel omdat verwerende partij niet afdoende specificeert waarom er geen rekening gehouden kan worden met de voorgelegde bewijzen i.v.m. de geldstortingen ten behoeve van verzoekende partij. Alsook waarom het niet structureel en oprecht van aard is.

Verwerende partij gaat kort door de bocht door te stellen dat deze documenten reeds voorgelegd werden in de voorgaande gezinsaanvragen.

Hiernaast vraagt verzoeker hier ook tevens af welke bewijzen hij redelijkerwijs dan had kunnen voorleggen om zijn afhankelijkheidssituatie aan te tonen met zijn oom.

Bovendien zegt het Hof van Justitie in zijn arrest:

“Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).”

Verzoeker verwijst tevens naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie:

“een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing kan niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast. ”

Verzoeker verwijst vervolgens naar de Mededeling van de commissie aan het Europees parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Brussel, 2.7.2009 COM (2009) 313 definitief).

De bovenvermelde mededeling stelt onder meer :

“Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. ”

Het Hof heeft in dezelfde lijn geoordeeld in het arrest Lebon (punt 21) dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt en dat zijn oom instaat voor zijn kosten vloeit hieruit voort dat hij ten laste is van zijn oom en minstens deel uitmaakt van het gezin.

Verzoeker heeft geen inkomsten en evenmin familieleden in zijn land van herkomst die hem materieel kunnen steunen.

Bovendien blijkt uit de website van het Agentschap van Integratie en Inburgering dat de Dienst Vreemdelingenzaken dikwijls eigen criteria toepast om te oordelen of je ten laste bent zonder enigszins rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat dit gegeven tevens absoluut in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De (strengere) criteria die verwerende partij in de praktijk gebruikt zouden hebben zijn:

- *Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- *Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- *Bewijs van onvermogen*
- *Burgerlijke stand*
- *Andere mogelijke criteria: leeftijd, eventuele diploma's ...*

Dat verzoeker in casu geldstorting heeft voorgelegd om zijn "ten laste zijn" t.a.v. de referentiepersoon te kunnen aantonen.

De eis van verwerende partij dat er minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen zijn, is bovendien strijdig met de mededeling van de Europese Commissie m.b.t. de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG.

Dat de motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsplicht hierdoor werd geschonden.

2.1.3 Cumulatieve voorwaarden

9.-

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 §2 VW, waarin de bewoording "of" wordt gebruikt, blijkt duidelijk dat verzoeker niet cumulatief moet bewijzen dat hij én 'ten laste is' én 'deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon'.

Als aan één van de twee is voldaan, is verzoeker gerechtigd op gezinshereniging, nu het feit dat verzoeker ten laste is of deel uitmaakt van het gezin of zijn oom kan bewezen worden met elk passend middel, bij ontstentenis van documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van herkomst (cfr Artikel 47/3 § 2, 2de lid Vw). Dat verzoeker dit feit heeft aangetoond aan de hand van een administratief attest uitgaande van de bevoegde Marokkaanse overheid afgeleverd in 2018. Voor zover dit laatste stuk niet kan beschouwd worden als een document die het voormelde feit aantoont uitgaande van de bevoegde autoriteiten of overheid, minstens kan dit document dienen als een passend middel om het feit van ten laste zijn of deel uitmakend van het gezin aan te tonen. Het is dan ook de bedoeling van de wetgever geweest dat dergelijke feiten kunnen bewezen worden door alle middelen van het recht met inbegrip vermoedens, getuigenissen en zelfs algemene gekende feiten en bekendheden.

Het feit dat verzoeker meerdere maanden onder hetzelfde dak heeft gewoond met zijn oom doet zeer sterk vermoeden dat zij een afhankelijkheidsrelatie hebben en hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Uit de bewoording van artikel 47/1 Vw en 47/3 Vw blijkt duidelijk dat beide voorwaarden niet cumulatief dienen te worden voldaan. Bijgevolg is het voldoende als aan een van beide is voldaan.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verwerende partij immers de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit is gekomen.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, dewelke niet gebeurd is.

2.1.4 Schending zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel

10.-

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker, in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit en het zorgvuldigheidsbeginsel, door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig werd onderzocht.

Artikel 58 van de Vreemdelingenbesluit bepaald immers:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. " De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag. "

Door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker en zijn familie handelt verweerder tevens op een kennelijk onredelijke wijze.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken in.

Het middel is gegrond.

2.1.5. Aangaande het betrappen op heterdaad van zwartwerk

11.

In de bestreden beslissing wordt er vervolgens gewag gemaakt van het betrappen op heterdaad van zwartwerk.

Zo stelt verwerende partij tweemaal in de bestreden beslissing het volgende:

"(...)

Op 19.03.2020 werd betrokkene door de dienst Toezicht Sociale Wetten op heterdaad betrapt op zwartwerk (pv AN.069.11. 000 742/2020). Tijdens de controle trachtte betrokkene meermaals te vluchten. Doordat betrokkene op dat ogenblik niet legaal in België mocht werken, maakte hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontweek hij (para-)fiscaliteit en ontstond er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

(...)"

Echter wordt nergens in de bestreden beslissing vermeld op basis van welke elementen zij tot die vaststelling gekomen zijn? Verwerende partij gaat kort door de bocht door te stellen dat verzoeker op datum van 19 maart 2020 betrapt werd op zwart werk. Meer nog, de dag ervoor ging heel België in lockdown. Hierdoor is de motivering ook gebrekkig en is er sprake van een onzorgvuldig onderzoek.

12.-

In het geval verzoeker inderdaad niet legaal zou hebben gewerkt, quod non, dient er opgemerkt te worden dat de wetgever met het "niet meewerken met de overheden" niet de hypothese van zwartwerk heeft beoogd, doch wel de hypothese dat de betrokkene de verblijfsrechtelijke procedures en beslissingen niet zou hebben geëerbiedigd. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt hiermee geschonden.

Het is vervolgens ook de vraag of zwartwerk, ten hoofde van de persoon die in ondergeschikt verband arbeid verricht, de wezenlijke belangen van de economische of morele orde van de maatschappij schendt en hierdoor een verregaande maatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek rechtvaardigt?

De sociaalrechtelijke bepalingen van openbare orde zijn vnl. gericht t.a.v. de werkgevers, ondernemers of zelfstandigen. Werken in het zwart met miskenning van de fiscale en sociale wetgeving impliceert

enkel dat de zwartwerker in ondergeschikt verband niet kan steunen op de arbeidsovereenkomst om hieruit rechten te putten. Bovendien is de arbeid zelf niet strijdig met de openbare orde of de goede zeden, zelfs integendeel.

In casu is verzoeker naar België gekomen omwille van naast zijn precare situatie zich te vervoegen bij zijn oom."

2.1.2. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Hierbij mag de verwerende partij verwijzen naar eerder genomen beslissingen over hetzelfde voorwerp en dezelfde stukken en deze motieven hernemen zolang de verwerende partij dit duidelijk aangeeft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen, die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. De juridische en feitelijke grondslagen zijn vermeld: de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de eerste bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, niet aannemelijk. De verzoekende partij zet verder niet concreet uiteen op welke vlakken zij de opgenomen motivering niet afdoende acht.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Het voormelde artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 april 2021 een vijfde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom H.A., van Nederlandse nationaliteit. De eerste bestreden beslissing stelt slechts dat huidige gezinsherenigingsaanvraag de vierde aanvraag is maar dit is een materiële vergissing: het betreft de vijfde gezinsherenigingsaanvraag. In de eerste bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde echter dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de vijfde gezinsherenigingsaanvraag. De eerste bestreden beslissing stelt bovendien dat niet blijkt dat de verzoekende partij nog deel uitmaakt van het gezin van haar oom. Sedert eind mei 2018 is de verzoekende partij niet woonachtig bij de oom volgens de verwerende partij. Blijkens het administratief dossier heeft de verzoekende partij slechts gedurende korte tijd bij haar oom verbleven: van januari 2018 tot 23 oktober 2018. De referentiepersoon kwam op 18 augustus 2016 uit Nederland naar België, volgens de gegevens van het rijksregister in het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de bewijslast inzake het *‘ten laste zijn’* of het *‘deel uitmaken van het gezin’* van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

De verzoekende partij betoogt dat er een onzorgvuldig onderzoek verricht werd naar de voorgelegde stukken aangaande het ten laste zijn van haar oom, van wie zij reeds enige tijd materieel en financieel afhankelijk was en is. Zij stelt dat de stukken afkomstig van de Marokkaanse overheid niet onderzocht werden. Zij verwijst tenslotte naar de geldstortingen die, alhoewel beperkt van aard en op zich onvoldoende om aan te tonen dat zij financieel afhankelijk is van haar oom, het bestuur er niet om heen kan dat zij wel degelijk afhankelijk is van de referentiepersoon. Zij vraagt zich af welke stukken zij dient voor te leggen om de afhankelijkheidssituatie aan te tonen. Zij heeft zelf geen inkomsten en evenmin familieleden in het land van herkomst die haar kunnen ondersteunen. Zij vervolgt dat zij een afhankelijkheidsrelatie hebben en zij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Aangaande het betrappen op heterdaad op zwartwerk wordt nergens in de bestreden beslissing vermeld op basis van welke elementen men tot die vaststelling is gekomen.

2.1.5. De verzoekende partij verliest uit het oog dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar de vorige genomen beslissingen die de gezinsherenigingsaanvraag met haar zelfde oom afwees. Wat de *“Marokkaanse attesten”* en meer bepaald het attest van 15 augustus 2018 betreft, herneemt de eerste bestreden beslissing de motieven van de voorgaande beslissingen. De eerste bestreden beslissing stelt immers:

“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende documenten voorgelegd:

- ☐ *Attestation administrative N°38/2019EC/SAB dd. 24.01.2019, waaruit blijkt dat betrokkene met gehuwd is voor zijn vertrek naar het buitenland*
- ☐ *Certificat de non inscription n°3618 dd 06.08.2020, waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit in Marokko*

- *Attestation administrative N°118SABdd. 09.05.2017, N°146/SAB dd. 11.08.2020 en N°149/2020 dd. 18.08.2020, waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendom(men) bezit au douar Khababa, Caïdat de Tizi Ousli, Cercle Aknoul, Province de Taza*
- *Attestation de non-imposition a la TH-TSC N°2192/2020 dd. 13.08.2020*
- *Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 09.11.2020 en 21.09.2020*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 24.04.2018 en/of 14.09.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 23.10.2018 en/of 01.03.2021. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissingen. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging" (eigen onderlijning)

Het is correct dat deze stukken eerder zijn voorgelegd en beoordeeld. De verzoekende partij dient de eerder genomen beslissingen opnieuw te lezen en kan aldus vaststellen dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 1 maart 2021, met kennisgeving op 2 maart 2021, wordt geoordeeld:

"In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende documenten voorgelegd:

- *Paspoort afgeleverd op 13.03.2016 op het consulaat van Marokko in Den Bosch (Nederland)*
- *Attestation administrative N°38/2019EC/SAB dd. 24.01.2019, waaruit blijkt dat betrokkene niet gehuwd is voor zijn vertrek naar het buitenland*
- *Certificat de non inscription n°3618 dd. 06.08.2020, waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit in Marokko*
- *Attestation administrative N°118SAB dd. 09.05.2017, N°146/SAB dd. 11.08.2020 en N°149/2020 dd. 18.08.2020, waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendom(men) bezit au douar Khababa, Caïdat de Tizi Ousli, Cercle Aknoul, Province de Taza*
- *Résultat recherche effectuée sur ce fichier dd. 03.08.2020, waaruit blijkt dat betrokkene niet staat ingeschreven in het centraal register als zelfstandige. Uit het voorgelegde attest dd. 24.01.2019 blijkt wel dat betrokkene werkt als werknemer. Hij kon dus zelf voorzien in zijn dagelijkse behoeften.*
- *Attestation de non-imposition a la TH-TSC N°2192/2020 dd. 13.08.2020: dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- *Attestation administrative N°107/SAB dd. 15.05.2018 waaruit moet blijken dat zij samenwoonden au douar Khababa, Caïdat de Tizi Ousli, Cercle Aknoul, Province de Taza voor zij naar België kwamen*
- *Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 09.11.2020 en 21.09.2020. Slechts twee geldstortingen zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Verder zijn deze stortingen ook pas gedaan na de huidige aanvraag gezinshereniging."*

Deze motieven zijn niet kennelijk onredelijk. Temeer de verwerende partij in die beslissing ook rekening hield met de arbeid die de verzoekende partij verrichtte als werknemer en dit niet in vraag wordt gesteld door de verzoekende partij. Uit het attest van 13 augustus 2020 ("non-imposition") blijkt dat de verzoekende partij geen belasting op woonst en geen belasting voor de gemeentediensten moest betalen. Dit is evident omdat de verzoekende partij alsdan anno 2020 in België verbleef en dit attest van 2020 aldus nietszeggend is. Hetzelfde geldt voor het attest van 18 augustus 2020 dat stelt dat actueel (dus datum attest) de verzoekende partij geen woning meer heeft. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de referentiepersoon al voor 2016 niet woonachtig was in Marokko (de referentiepersoon woonde voor 2016 in Nederland) en bijgevolg de verzoekende partij tevergeefs voorhoudt dat zij, recentelijk voor haar komst in België, verbleef bij haar oom in het herkomstland.

De eerste bestreden beslissing stelt correct dat de situatie van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, hetzij het aantonen van het ten laste zijn, al moet bestaan van in het herkomstland. Dit blijkt uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen zelf. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag A-kaart werd geweigerd op 26 juli 2017 en de verzoekende partij een eerste maal een bijlage 19ter indiende op 24 april 2018. Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in 2017 was ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. De Raad wijst erop dat de referentiepersoon naar het bestuur op 2 september 2018 een mail verstuurdie die duidelijk aangaf dat de

verzoekende partij niet woonde bij hem sedert mei 2018 en dat de referentiepersoon de verzoekende partij niet ten laste wou nemen (eigen onderlijning). Onderzoek van de woonplaats bevestigt dit en de verzoekende partij liet evenmin weten waar zij verbleef. Het verblijfplaatsonderzoek van 13 februari 2020 geeft een bevestiging dat de verzoekende partij *“ergens bij vrienden”* verblijft, maar niet bij haar oom.

Voorts blijkt dat de referentiepersoon al sedert 2014 in België verblijft en het attest van de Marokkaanse overheid, dat stelt dat de referentiepersoon en de verzoekende partij samen gedomicilieerd waren in Marokko, *de facto* nietszeggend is en ingaat tegen de objectieve gegevens in het administratief dossier.

De verzoekende partij slaagt er niet in het volgende motief van de eerste bestreden beslissing te weerleggen: *“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 27.03.2014 in België verblijft.”*

Het Marokkaans attest ter bevestiging van een gezamenlijke domicilie van de referentiepersoon en de verzoekende partij wordt tegengesproken door de vaststelling dat de referentiepersoon al sedert 2014 in België verblijft en de verzoekende partij laat dit motief ongemoeid.

De passage die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert onder 2.1.1., punt 7 heeft enkel betrekking op de periode 2018.

2.1.6. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het verzoekschrift niet ontkent dat zij niet meer bij haar oom inwoont.

2.1.7. De verzoekende partij verwijst naar de geldstorting die haar oom heeft overgemaakt in het verleden. Zij stelt dat deze beperkt van aard zijn en onvoldoende zijn om de afhankelijkheid van de verzoekende partij met haar oom aan te tonen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij slechts twee geldstorting voorlegde van het jaar 2020.

De weigeringsbeslissing van 1 maart 2021 stelt hierover:

“Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 09.11.2020 en 21.09.2020. Slechts twee geldstorting zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Verder zijn deze storting ook pas gedaan na de huidige aanvraag gezinshereniging”.

De bestreden beslissing verwijst correct naar de voorgaande beslissingen aangaande de gezinsherenigingsaanvraag. De verzoekende partij weerlegt dit niet. Storting van geld sedert het verblijf in België dateren van na de eerste gezinsherenigingsaanvraag en kunnen aldus niet in aanmerking genomen worden om het *“ten laste zijn”* van de oom in het herkomstland te bewijzen.

De verzoekende partij kan ook niet ernstig voorhouden dat twee geldverzendingen in eenzelfde jaar afdoende zijn. Ten onrechte houdt de verzoekende partij voor dat de verwerende partij alle bewijzen niet in hun geheel heeft gelezen om tot haar besluit te komen dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland of deel uit te maken van diens gezin. Ook wat dit punt betreft, volstaan de motieven.

2.1.8. De verzoekende partij verwijst niet dienstig naar het arrest C-423/12 van het Hof van Justitie en naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, en naar de Mededeling van de commissie aan het Europees Parlement over richtlijn 2004/38/EG. De verzoekende partij heeft geen bewijs geleverd dat er gedurende een lange periode regelmatig geldsommen werden overgemaakt. Afhankelijkheid van haar oom is niet aangetoond aan de hand van twee geldstorting.

Nergens blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet interpreteert als zijnde een recht op onderhoud. Evenmin blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen zijn.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij nagaat of er bewijzen zijn voorgelegd over het onvermogen van de verzoekende partij in het herkomstland. Dit kan een ernstige aanwijzing zijn dat

eventuele geldstortingen nodig zijn en niet zijn verricht met het oog op andere doeleinden. Als dergelijke aanwijzingen ontbreken en slechts twee geldverzendingen zijn overgemaakt tijdens het verblijf in België, kon de verwerende partij in dit geval besluiten tot het onvoldoende aantonen van de voorwaarden, opgelegd door artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel het aantonen van het onvermogen van de verzoekende partij in het herkomstland als geldverzendingen over een periode van zes maanden eist. Het staat de verzoekende partij vrij om aan te tonen op welke wijze zij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland. Uit het voorgaande blijkt dat zij dit niet afdoende heeft aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar een administratief attest van 2018 van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat zij geen onroerend goed bezat in Marokko of naar het attest van het niet moeten betalen van belasting *anno* 2018 in Marokko (de verzoekende partij laat na te preciseren welk attest zij bedoelt), werd in de vroegere weigeringsbeslissing van 1 maart 2021 over de gezinsherenigingsaanvraag geoordeeld dat:

“Attestation administrative N°118SAB dd. 09.05.2017, N°146/SAB dd. 11.08.2020 en N°149/2020 dd. 18.08.2020, waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendom(men) bezit au douar Khababa, Caïdat de Tizi Ousli, Cercle Aknoul, Province de Taza”

In die beslissing erkent de verwerende partij dat de verzoekende partij een attest voorlegde dat zij geen eigendommen heeft. Dergelijke vaststelling op zich volstaat niet om een onvermogen in het herkomstland aan te tonen. Geen bezit van onroerend goed betekent nog niet dat de verzoekende partij onvermogen is.

Wat het attest van 13 augustus 2020 betreft (*“Attestation de non-imposition a la TH-TSC N°2192/2020 dd. 13.08.2020”*), stelt de beslissing van 1 maart 2021:

“dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”

Ook dit motief is kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier.

Het gegeven dat de verzoekende partij *in casu* kort heeft verbleven bij haar oom, eens zij in België was, doet evenmin vermoeden dat de verzoekende partij een afhankelijkheidsrelatie heeft met haar oom, temeer gelet op het verzet dat de referentiepersoon kenbaar maakte tegen de gezinsherenigingsaanvraag van de verzoekende partij na de eerste gezinsherenigingsaanvraag (zie punt 2.1.5.).

De bestreden beslissing kon concluderen dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland en dat de verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor de komst naar België. De verzoekende partij toont niet aan dat zij aan de voorwaarden van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet heeft voldaan.

2.1.9. In een volgend onderdeel meent de verzoekende partij dat artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) geschonden is.

De Raad merkt op dat een bepaling van een koninklijk besluit, als lagere norm, niet kan ingaan tegen de opgelegde voorwaarden die wettelijk zijn vastgelegd. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing moet rekening houden met haar familiale belangen indien zij niet aan de voorwaarde van artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet voldoet.

2.1.10. Waar de verzoekende partij nog kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden beslissing die handelen over het betrappen op zwartwerk, zijn deze grieven in het kader van de eerste bestreden beslissing overtoollig. Kritiek tegen overtoollige motieven kunnen niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.1.11. De verzoekende partij voert in het laatste onderdeel van het eerste middel de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aan. De Raad zal deze kritiek bespreken ter gelegenheid van de bespreking van het tweede (wat de verzoekende partij derde middel noemt) middel omdat dit middel betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing. Artikel 74/14 gaat enkel over verwijderingsbeslissingen.

Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel, dat in het licht van de tweede bestreden beslissing moet worden onderzocht, wordt als volgt toegelicht:

“13.-

Artikel 8 EVRM bepaald dat eenieder het recht heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven en zijn huis

Vervolgens beperkt artikel 8, 2° EVRM de macht van de staat door te bepalen:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

14.-

Op basis van de aangebrachte stukken en het feit dat verzoeker inwoont bij de referentiepersonen gedurende een lange tijd blijkt dat zij een afhankelijkheidsrelatie hebben en hij wel degelijk deel uitmaakt van het gezin.

15.-

In casu is door verwerende partij niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De bedoeling van de beslissing van de verwerende partij ligt er duidelijk in om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren zonder een degelijk onderzoek. De arbitraire wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging van het privéleven van de partijen die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven en schade zou toebrengen aan hun familieleven.

Het middel is derhalve gegrond.

2.2 Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

16.-

Vooreerst merkt verzoeker op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

Dat de schendingen van de hierboven vermelde middelen alsook van toepassing zijn omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker sinds langere tijd inwoont bij zijn oom en een gezin vormen. Dat dit blijkt uit de aangebrachte stukken en feiten.

17.-

Verzoeker voegt eraan toe dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is tevens niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

18.-

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn oom diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland.

Er werd geen grondig onderzoek gevoerd naar de verblijfssituatie van verzoeker en zijn sociale, culturele integratie in België alsook zijn sociale binding met familieleden en vrienden in België en het ontbreken ervan in het herkomstland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij en ernstige belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de privé-situatie van verzoekende partij en zijn familie.

De uitvoering van het bevel heeft tot gevolg dat verzoeker en zijn oom waarvan hij afhankelijk is gescheiden worden. Dat verzoeker hierdoor tevens in financiële moeilijkheden zal komen. Dit houdt zeer zeker een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige serieuze motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden."

2.2.2. De verzoekende partij stelt gedurende lange tijd bij de referentiepersoon in te wonen, van hem afhankelijk te zijn en deel uit te maken van diens gezin. Zij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd is. Er zou geen grondig onderzoek gevoerd zijn naar haar verblijfssituatie, haar sociale en culturele integratie in België, alsook haar sociale binding met familieleden en vrienden in België en het ontbreken ervan in het herkomstland. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is geschonden volgens het laatste onderdeel van het eerste middel.

2.2.3. De Raad stelt vast dat het motief van de tweede bestreden beslissing met betrekking tot het zwartwerk een overtollig motief betreft.

In de bestreden beslissing wordt, betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten, verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België verstreken is. Er wordt verder gemotiveerd dat, conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en conform artikel 74/14 §3, 1°, 3°, 4° en 6°, van de Vreemdelingenwet dat er een risico op onderduiken bestaat, zij niet

meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, zij duidelijk gemaakt heeft zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden en onmiddellijk na een weigeringsbeslissing en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

De tweede bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.”

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.01.2018 en van 23.10.2018 die hem op 31.01.2018 en op 24.10.2018 werden betekend, noch aan de herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten die hem op 23.01.2018 (door de politie van stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de meervoudige aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 30.06.2017, 24.04.2018 en op 14.09.2020, werden geweigerd op 04.01.2018, 23.10.2018 en op 01.03.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 02.04.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

Gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij niet meewerkt met de overheden en zij zich niet aan de eerder gegeven bevelen (zie feitenrelaas verwerende partij onder punt 1.) heeft gehouden, kon de verwerende partij besluiten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt voorzien. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij zich niet heeft gehouden aan de opgelegde verwijderingsmaatregelen. De grief over het zwartwerk is dus overbodig. De verzoekende partij houdt ten onrechte voor dat de motivering van de tweede bestreden beslissing faalt. Bovendien heeft de verzoekende partij maar liefst vijf gezinsherenigingsaanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon tevergeefs ingediend, waarbij zij herhaaldelijk gebruik maakte van dezelfde stukken, zodat in dit geval de bestreden beslissing correct stelt dat er sprake is van misbruik van de gezinsherenigingsprocedure. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de aangevoerde schending van de bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, zoals weergegeven in het eerste middel, stelt de Raad vast dat gebleken is dat het eerste middel in al haar onderdelen ongegrond is.

2.2.4. Verder kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat geen rekening is gehouden met haar individuele situatie.

Het voormelde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt geen motiveringsplicht in, enkel een onderzoeksplicht.

Desalniettemin motiveert de tweede bestreden beslissing:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15 12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Uit het middel blijkt niet met welke concrete elementen de verwerende partij geen rekening hield. De verzoekende partij is bijzonder vaag in haar betoog. Zij houdt voor “*langere tijd bij haar oom in te wonen en een gezin te vormen*” zonder te preciseren van wanneer tot wanneer terwijl al uit de beslissing tot weigering van verblijf van 25 mei 2021 blijkt dat niet blijkt dat de verzoekende partij nog in de gemeente verblijft waar haar oom woont. De verzoekende partij laat na concrete informatie te verschaffen tijdens welke periode zij in België verbleef en alwaar. De verzoekende partij diende zelf gezinsherenigingsaanvragen in zodat het haar eigen verantwoordelijkheid was om de verwerende partij op de hoogte te brengen van alle relevante informatie. Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij deze mogelijkheid niet heeft gehad. Dit klemmt nog meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten negeerde en zij naliert hoger beroep aan te tekenen. Deze eerder gegeven bevelen zijn definitief in het rechtsverkeer.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij gezondheidsproblemen kent. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen kinderen heeft. Van een eventuele sociale en culturele integratie en sociale bindingen met familie en vrienden in België brengt de verzoekende partij geen concrete elementen bij. De verzoekende partij toont niet afdoende aan dat zij een afhankelijkheid heeft van haar oom en toont niet aan nog deel uit te maken van diens gezin of zelfs gedurende een langere periode deel heeft uitgemaakt van het gezin van haar oom. Haar oom heeft zich hiertegen verzet, zoals blijkt uit het administratief dossier (zie ook punt 2.1.5.).

De verzoekende partij laat na *in concreto* uiteen te zetten met welke concrete dienstige elementen de bestreden beslissingen hadden moeten rekening houden (eigen onderlijning).

De verzoekende partij toont evenmin belang bij deze grief gelet op de definitieve aanwezigheid in het rechtsverkeer van de opgesomde bevelen in de bestreden beslissingen. Het dienstig zijn van de elementen die de verzoekende partij aanhaalt, is niet aangetoond, gelet op de vaagheid van het betoog.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Tevens dient ten overvloede te worden herhaald dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid kreeg om stukken voor te leggen inzake haar gezins- en economische situatie en moet worden gesteld dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG nergens voorziet in de verplichting om een vreemdeling te horen en dat deze bepaling evenmin enige verwijzing naar enige motiveringsplicht bevat. Bovendien stipt de Raad aan dat artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG handelt over verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, terwijl dit *in casu* geenszins aan de orde is. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.2.6. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In casu is er geen sprake van een weigering van voortgezet verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar oom. De verzoekende partij toont niet aan dat zij nog deel uitmaakt van het gezin van de oom.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar oom.

Verzoekende partij brengt geen elementen aan die kunnen wijzen op een dergelijke verplichting, maar houdt vol dat er wel degelijk een band van afhankelijkheid is met haar oom. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekende partij een dergelijke afhankelijkheidsband niet heeft aangetoond. Wel integendeel: de verzoekende partij bezorgt de verwerende partij een stuk van 14 mei 2021 waaruit blijkt dat hij werkend vennoot is van een commanditaire vennootschap K.B.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift voornamelijk tot een theoretisch betoog. Voor het overige is het slechts zeer vaag en algemeen. Zij geeft geenszins aan op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad besluit dat de schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in de onderdelen van beide middelen niet aannemelijk wordt gemaakt.

De bestreden beslissingen zijn formeel afdoende gemotiveerd, berusten op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissingen zijn kennelijk redelijk, vinden steun in het administratief dossier en kennen een correcte beoordeling. De schending van de artikelen 47/1, 47/2, 47/3, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Beide middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN